

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2541/2020
05.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Јавног предузећа за грејање и одржавање стамбених зграда и пословних простора „Нови Дом“, Врање, кога заступа Александар Кнежевић адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1480/19 од 16.01.2020. године, у седници већа одржаној 05.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1480/19 од 16.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1480/19 од 16.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 896/18 од 25.02.2019. године, ставом првим изреке, у целости је одржано на снази решење о извршењу јавног извршитеља Станка Филиповића из Врања И.Ивк 644/2017 од 11.08.2017. године, у обавезујућем делу за износ главног дуга од 35.150,67 динара, за период од октобра 2016. године до јуна 2017. године, на име пружених услуга грејања стамбеног простора, са законском затезном каматом на износе наведене у овом ставу изреке почев од доспелости сваког појединачног износа па до коначне исплате, као и у делу одлуке о трошковима извршења у износу од 9.693,76 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 10.806,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1480/19 од 16.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 896/18 од 25.02.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Побијаном правноснажном пресудом одржано је на снази решење о извршењу јавног извршитеља и обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 35.150,67 динара са припадајућом законском затезном каматом, на име дуга по основу пружених услуга грејања стамбеног простора. Нижестепени судови су пружили правну заштиту потраживању тужиоца имајући у виду да је током поступка утврђено да је тужилац у спорном периоду пружао услуге даљинског грејања туженој, а да тужена није измирила своје обавезе плаћања рачуна на име пружених услуга. У нижестепеним пресудама изражен је правни став да је тужена, као власник непокретности, у спорном периоду била прикључена на градску топлотну мрежу, те да је обавезана да плаћа накнаду за испоручено даљинско грејање, с тим да у конкретном случају није могло да дође до раскида уговора и искључења стамбеног објекта тужене са система даљинског грејања, јер је захтеве за искључење са система грејања тужена поднела 2014. године и 2016. године у току трајања грејне сезоне, што је супротно одредби члана 35. Одлуке о условима и начину снабдевања топлотном енергијом, којом је прописано да купац може писмено отказати уговор о снабдевању топлотом енергијом са отказом од 45 дана, али не у току грејне сезоне, под условом да за то постоје техничке могућности.

Имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно новим тумачењем права. Одлуке нижестепених судови о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Уз ревизију нису приложене судске одлуке којима је на другачији начин одлучено о истоветним или битно истоветним чињеницама у истим правним ситуацијама, па зато нема места одлучивању о ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Стога је Врховни касациони суд на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не

прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење поднет је јавном извршитељу дана 08.08.2017. године. Првостепена пресуда донета је 25.02.2019. године. Другостепена пресуда донета је 16.01.2020. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић